

Arrest

nr. 227 477 van 15 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAUN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en op X 1988 geboren te zijn te X in Somalië. Nadat uw moeder overleed en door de aanhoudende burgeroorlog te Somalië, besloot uw vader in 1995 samen met u naar Libië te trekken. Na jullie aankomst aldaar begaven jullie zich naar het 'United Nations Center' gelegen in Tripoli. Zowel u als uw vader werden er in het bezit gesteld van een kaart van de UN. Na één tot twee jaar begaven jullie zich naar een dorpje genaamd Sayah, gelegen buiten de hoofdstad Tripoli. U en uw vader waren beiden in het bezit van een 'Bidago' (verblijfsvergunning), jullie woonden steeds op legale wijze te Libië. Uw vader overleed in 2016 in Libië, u hebt verder geen broers noch zussen, u bent tevens ongehuwd en kinderloos.

U werd in Libië driemaal gearresteerd door de politie en opgesloten in de gevangenis te Tripoli, meer bepaald in 2016 zes maanden, in 2017 drie maanden en in 2018 acht maanden. U werd telkenmale gearresteerd terwijl u op een boot richting Italië trachtte te geraken. De eerste twee keren werd u gewoon vrijwillig in vrijheid gesteld, de laatste maal was er een gevecht tussen de bewakers onderling en wist u te ontsnappen. Gezien u geen leven had in Libië, er gevechten waren, er een burgeroorlog aan de gang was en uw leven aldaar in gevaar was, besloot u op 28 augustus 2018 Libië te verlaten. U ging met de boot naar Italië, vervolgens kwam u op 18 september 2018 te België aan.

U kan niet terugkeren naar Somalië gezien u er bang was voor uw leven, u hebt daar tevens niemand meer om naartoe te gaan, uw vader is inmiddels overleden, het is lang geleden dat u aldaar vertrokken bent. Er is in Somalië eveneens een gevecht, een burgeroorlog aan de gang. U vreest ook om te Somalië gedood te worden, dit omwille van uw etnie Tumul, Tumul neemt immers niet deel aan gevechten. Mensen beledigen u ook en zeggen dat u 'Tumul' bent. Tevens wenst u te werken en uw leven op te bouwen te België.

U legt ter staving van uw asielaanvraag geen enkel document neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zo haalt u aan tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dd. 28 februari 2019 dat u mentaal niet zo goed zou zijn, u had veel problemen (zie notities van het persoonlijk onderhoud dd. 28 februari 2019 p. 4, hierna genoemd cgvs p. 4). U gevraagd wat u bedoelt met 'mentaal niet zo goed zijn', stelt u nu niet hetzelfde te zijn als ervoor, toen u vertrok, had u een probleem (cgvs p. 5). U nogmaals dezelfde vraag opgeworpen, geeft u het volgende aan: "Ik was opgesloten in een gevangenis drie keer, de gevangenis condities waren niet goed, ik werd geslagen, soms konden we enkel recht staan, mochten we niet zitten" (cgvs p. 5). Gevraagd of u daardoor actueel nog mentale problemen hebt, stelt u het volgende: "Nu wordt het terug getriggerd, op dit moment voel ik me niet goed, ik blijf in bed, ik voel dat mijn nek niet ok is, ik denk dat het gebroken is of er iets mis is. Ze hebben een scan gedaan. Ik voel me paranoïde als ik mensen zie discussieren, ik krijg flashbacks van de gevangenis als mensen discussieren" (cgvs p. 5). U zou volgens uw eigen verklaringen momenteel geen psychologische hulp krijgen, u kreeg enkel een scan van uw nek, u zou hiervoor medicatie dienen op te starten (cgvs p. 5). Gezien voornoemde verklaringen werd er u dan ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verteld dat u, indien u een pauze zou wensen of indien u een probleem zou ondervinden tijdens het interview, u dit zeker moet aangeven, waarop u bevestigend antwoordde (cgvs p. 5). U gaf verder tijdens het persoonlijk onderhoud evenwel geen enkel gewag van enige mogelijke opgetreden problemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf. Dit werd u trouwens ook zo aangegeven in het begin van het gehoor voor het CGVS (cgvs p. 3). U gaf op dat moment nadrukkelijk aan deze opmerkingen goed begrepen te hebben. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboorteplaats Mogadishu te Somalië en aan uw voorgehouden verblijf te Somalië noch aan uw Somalische nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 847/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds

de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, §1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

U verklaart in casu vanaf uw geboorte – cfr. dd. 01 januari 1988 te Mogadishu – tot aan het overlijden van uw moeder in 1995 en aldus tot zevenjarige leeftijd, samen met uw ouders te Mogadishu in Somalië te hebben gewoond. Er kan evenwel geen enkel geloof worden gehecht aan uw gepretendeerde zevenjarige verblijf te Mogadishu in Somalië.

Vooreerst legt u zeer verwarrende en tegenstrijdige verklaringen af voor wat betreft uw familie te Mogadishu, Somalië. U gevraagd of er nog andere familieleden van u in Mogadishu woonden – gedurende de tijdsspanne 1988 – 1995 waarin u beweerde aldaar eveneens woonachtig te zijn geweest – geeft u aan geen enkel nieuws over hen te hebben gehad, u vermoedt dat ze overleden zijn (cgvs p. 6). U nogmaals gevraagd of er nog familie van u toen te Mogadishu woonachtig was, antwoordt u het niet te weten (cgvs p. 6). Gepolst of u ooit andere familieleden zag - tijdens uw voorgehouden verblijf te Mogadishu van 1988 tot 1995 - geeft u aan dat iedereen vluchtte toen de gevechten begonnen, u was een kind, u herinnert het u niet (cgvs p. 6). Gepolst waarom u aangaf te vermoeden dat uw familie overleden was, stelt u het volgende: “Het is door de condities waar mensen in woonden, de situatie, er waren burgers, ze waren heel arm, en door de gevechten, denk ik dat ze stierven, maar ik ben niet zeker” (cgvs p. 6). U verder tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het cgvs gevraagd of uw vader u ooit vertelde over familie in Mogadishu of elders te Somalie, geeft u opvallend genoeg plots de zussen van uw vader aan (cgvs p. 10). Meer nog, het zouden maar liefst ineens vier zussen betreffen, allen woonachtig te Mogadishu, u zou hun namen evenwel niet kennen (cgvs p. 10). U met uw eerdere beweringen geconfronteerd, meer bepaald geen weet te hebben van enige familie woonachtig te Mogadishu, luidt uw antwoord als volgt: “We praatten één keer met elkaar, toen ik hem vroeg over moeder. Dat is toen hij me zei dat ze mijn tantes zijn. Ik verloor mijn geheugen, ik vergat zelfs hun namen” (cgvs p. 10). Gevraagd naar mogelijke broers van uw vader, bevestigt u dit opmerkelijk genoeg wederom, hij had immers drie broers, uw vader zelf betrof de vierde in rij (cgvs p. 10). De namen van uw ooms (vaderkant) zou u zich wederom niet herinneren, ze waren wel woonachtig te Mogadishu (cgvs p. 10-11). Ook de broers van uw moeder woonden in Mogadishu, u kan hun namen echter terug niet weergeven (cgvs p. 11). U gevraagd of u sommige van uw tantes en/of nonkels zag tijdens uw verblijf te Mogadishu, stelt u jong te zijn geweest, maar zoals vader u zei, woonden ze er (cgvs p. 11). **Het is evenwel compleet ongeloofwaardig dat u vanaf uw geboorte – dd. 01 januari 1988 - tot uw beweerde vertrek uit Mogadishu in 1995 op zevenjarige leeftijd, nooit andere familieleden van u zou hebben ontmoet, temeer daar u verklaart dat uw vader vier zussen en drie broers zou hebben en ook uw moeder broers zou hebben en zij toen allen te Mogadishu woonachtig zouden zijn geweest.**

Verder blijkt uit de door u afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal dat u niet de minste vertrouwdsheid met de stad Mogadishu vertoont. U slaagt er vooreerst reeds niet in om te duiden waar in Mogadishu u precies woonachtig was, uw vader vertelde u immers enkel en alleen dat jullie in de hoofdstad woonden, u zou niet weten in welke buurt precies (cgvs p. 6). U gevraagd wat u zich nog herinnert van uw periode te Mogadishu, geeft u het volgende aan: “Ik herinner me dat ik gevaccineerd werd. School, koranschool, dan de gevechten begonnen” (cgvs p. 11). Gevraagd naar welke school u dan wel precies ging te Mogadishu, geeft u eerst enkel en alleen aan “een school in mijn buurt”, om vervolgens te stellen de naam van de school niet te kennen – u ging immers zelfs niet één maand, de gevechten begonnen toen -, om uiteindelijk dan toch op de naam ‘Olol school’ te komen (cgvs p. 11). Ook de naam van het ziekenhuis – alwaar u volgens uw eigen verklaringen gevaccineerd werd – kan u niet weergeven (cgvs p. 11). U gevraagd om alles te vertellen wat u weet over Mogadishu – de stad alwaar u vanaf uw geboorte tot zevenjarige leeftijd samen met uw beide ouders zou hebben vertoefd -, wat je er allemaal kan vinden, waarvoor de stad gekend staat enzovoort, luidt uw nietszeggend antwoord als volgt: “De plaats waar ik woonde, waar ik speelde als kind, ik herinner me een beetje over mijn moeder” (cgvs p. 11). U nogmaals dezelfde vraag opgeworpen, stelt u “dat is alles wat ik weet” (cgvs p. 12). U aangemoedigd om te vertellen over de plaats waar u woonde, waar u bijvoorbeeld speelde als kind, geeft u enkel en alleen aan “bij de Koranschool” (cgvs p. 12). Gevraagd naar wat nog, stelt u dat dit alles is (cgvs p. 12).

U nogmaals gevraagd naar de plaats waar u exact woonde, wat je er allemaal kan vinden, wat vind je in de buurt van uw huis, geeft u het volgende aan: "Rond het huis is er een weg. Als ik die weg neem, zoals onze burens, als we 's ochtends wakker worden, we vragen vuur, iets om een vuur aan te kunnen doen" (cgvs p. 12). U nogmaals dezelfde vraag opgeworpen, stelt u het volgende: "Ik herinner me niets anders, als je naar de hoek gaat, er was de koranschool, als je rechtdoor gaat, heb je de school waar ik naartoe ging" (cgvs p. 12). U nogmaals een kans geboden en gepolst naar wat je allemaal kan vinden in de grootstad en hoofdstad Mogadishu – je hebt er immers grote gebouwen, scholen, ziekenhuizen,... - geeft u het volgende weer: "Ik kan u enkel de naam van de stad Mogadishu zeggen, ik weet niets anders" (cgvs p. 12). U gevraagd naar de wijken en buurten in Mogadishu stad, moet u het antwoord schuldig blijven (cgvs p. 12). Gepolst naar waar het stadscentrum van Mogadishu is gelegen – u geeft immers zelf aan dat uw vader zich naar daar begaf – ontkent u wederom dit te weten (cgvs p. 12). U gevraagd waar de moskee was gelegen – u verklaart immers dat u mensen de moskee op vrijdag zag verlaten – stelt u enkel "in onze buurt" (cgvs p. 12). U gevraagd om de weg te beschrijven van uw huis naar de moskee, geeft u het volgende aan: "Het zijn twee wegen, deze weg gaat naar de school en de koranschool, als je draait naar de andere kant, er is de grootste school in de buurt" (cgvs p. 12). Gezien dit een uitermate vaag en nietszeggend antwoord betreft, werd er u nogmaals de kans geboden om de vraag te beantwoorden, waarop u het volgende weergeeft: "Gewoon op de weg, als je naar de andere kant draait, ben je al in de moskee. De school noemt Ali Hussein" (cgvs p. 12). De naam van de moskee zou u zich ook wederom niet meer voor de geest kunnen halen (cgvs p. 13). Hoewel u zelf aangeeft soms met uw moeder te zijn meegegaan naar de markt te Mogadishu – volgens uw eigen verklaringen de dichtbijge markt bij jullie, voor de groenten -, geeft u eerst aan dat de markt geen naam had, om vervolgens te stellen dat u de naam van de markt zou zijn vergeten (cgvs p. 13). Gevraagd om de route van uw huis te Mogadishu naar de dichtbijge markt – een route die u aldus zelf met uw moeder aflegde – weer te geven, luidt uw vage antwoord als volgt: "De weg, achter, je draait zo en gaat rechtdoor, daar is een markt waar je groenten kan kopen" (cgvs p. 13). Gezien uw uitermate vage verklaringen omtrent Mogadishu en uw gepretendeerde verblijf aldaar – van uw geboorte tot zevenjarige leeftijd – wordt er u uiteindelijk alsnog gevraagd wat uw familie u nog vertelde over Mogadishu, waarop u wederom "neen, niks" stelt (cgvs p. 13). Meer nog, u zou het nooit hebben gevraagd aan uw vader en hij zou er niet met u over hebben gesproken, hij vond het niet leuk om daarover te praten, u vermoedt doordat hij in shock was door de dood van uw moeder en de in Somalie heersende burgeroorlog (cgvs p. 13). **Bovenstaande verklaringen maken dan ook dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboorteplaats Mogadishu te Somalie en aan u gepretendeerde verblijf aldaar vanaf uw geboorte tot uw zevenjarige leeftijd.**

De ongeloofwaardigheid voor wat betreft uw geboorteplaats Mogadishu te Somalie en uw zevenjarige verblijf aldaar, wordt verder bevestigd door uw zeer vage verklaringen omtrent de redenen waarom u – samen met uw vader – in 1995 Mogadishu zou hebben verlaten. U geeft aan dat er te Mogadishu op het moment van uw vertrek gevechten aan de gang waren, dit betrof de reden dat uw vader u meenam uit Mogadishu (cgvs p. 7). U kan evenwel niet specificeren welk gevecht er op dat moment aan de gang was in Mogadishu (cgvs p. 6). U weet immers niet wie er vocht noch kende u de reden dat er gevechten bezig waren, maar er waren geweerschoten, ze hadden wapens, vader nam u van daar met hem mee (cgvs p. 6-7). U slaagt er ook niet in te duiden van wanneer tot wanneer er in Mogadishu gevechten aan de gang waren (cgvs p. 8). Gepolst of uw vader u later nooit iets vertelde omtrent de gevechten te Mogadishu – en tevens de reden waarom hij besloot samen met u Mogadishu en Somalie te verlaten – ontkent u dit, u vroeg het hem niet en hij begon er ook nooit over tegen u (cgvs p. 7). Gevraagd of u zelf niet nieuwsgierig was naar de reden waarom jullie jullie beweerde land Somalie zouden hebben verlaten, stelt u het volgende: "We waren gewoon vluchtelingen, wonend samen met andere Somaliërs, en we werkten, maar we praatten enkel als we samen kwamen, over broederschap, samen blijven". U nogmaals dezelfde vraag opgeworpen, luidt uw antwoord als volgt: "Ik vroeg hem één keer waar is moeder, hij zei ze is overleden, waar is ze gestorven, hij zei in Mogadishu. Een gevecht was aan de gang, panikeer niet over dat gevecht, het is iets dat voorbij is, ik nam u met me mee van Somalie, nu blijft u bij me hier" (cgvs p. 7). Verder zou uw vader u dan ook niets hebben verteld voor wat betreft de werkelijke reden dat jullie Somalie zouden hebben verlaten (cgvs p. 7). U nogmaals gevraagd waarom u aan uw vader niets meer zou hebben gevraagd omtrent de gevechten in Mogadishu, negeert u de vraag, stellend "Natuurlijk, gevechten was tussen Somali's, ze doden elkaar" (cgvs p. 8). U nogmaals dezelfde vraag opgeworpen, zegt u het volgende: "Ik vroeg het hem niet, meestal belde hij niet via telefoon naar mensen thuis, toen ik trachtte het hem te vragen, wou hij er niet over praten, hij sloot het gesprek af" (cgvs p. 8). Naar uw mening wou uw vader er niet over praten, gezien hij toen overstuur was omtrent wat de situatie van de mensen kon zijn, zijn ze dood of in leven, u vond het niet leuk om het hem te vragen, u merkte immers dat hij nerveus was en er niet over wou praten (cgvs p. 8).

U gevraagd wat u zelf zag of hoorde omtrent de gevechten in Mogadishu – u pretendeert er immers tot zevenjarige leeftijd te hebben vertoefd -, stelt u het volgende: “Toen ik ouder werd, ik hoorde dat het gevecht thuis nog aan de gang was, ik had geen interesse het verder op te volgen, als ik andere mensen van de gemeenschap ontmoette, we kwamen samen, zaten samen, iedereen kende zijn clan” (cgvs p. 7). Verder gepolst naar uw desinteresse in het verdere verloop van de gevechten in Mogadishu – een plaats waar u beweert te zijn geboren, opgegroeid en waar u pretendeert tot zevenjarige leeftijd te hebben gewoond -, geeft u het volgende aan: “We hadden altijd wantrouwen tegenover andere persoon, mensen gaan samen in groepen, en mijn vader mixte niet met hun in Somalie, hij werkte ergens en we kwamen op vrijdag naar het stadscentrum” (cgvs p. 7). U nogmaals de kans geboden om de vraag te beantwoorden, geeft u het volgende aan: “Door angst, zoals als je vraagt aan iemand, de persoon vraagt van welke clan kom je. Mijn vader zei me dat we werkers zijn en niets te maken hebben met wat er aan de hand is. Ik had geen interesse over de clans zelf, iedereen die ik zag, beschouwde ik als een broer” (cgvs p. 7). U ermee geconfronteerd dat het bevreemdend is dat u niet meer kan vertellen voor wat betreft de concrete reden waarom u uit Mogadishu en Somalie zou zijn vertrokken, stelt u enkel en alleen “door de gevechten en dat moeder stierf” (cgvs p. 8). U hier nog een laatste keer mee geconfronteerd, stelt u enkel dat er een burgeroorlog was tussen Somaliërs (cgvs p. 8). U tenslotte gevraagd naar wat de situatie te Mogadishu momenteel betreft, stelt u wederom hier niets over te weten, u was er niet, u volgde het niet op (cgvs p. 9). **Het is dan ook niet alleen ongeloofwaardig dat u de ware toedracht van uw beweerde vertrek – samen met uw vader – in 1995 uit Mogadishu en uw beweerde land van herkomst Somalie niet zou kennen, doch dat u tevens een dermate desinteresse in dit kader zou vertonen. Men kan overigens logischerwijze niet inzien waarom u vandaag de dag nog steeds niet op de hoogte zou zijn van de situatie in Mogadishu en bij uitbreiding te Somalie – op het moment van uw gepretendeerde vertrek uit uw land in 1995 -, immers u geeft zelf aan te Libie een tijdje in het ‘United Nations Center’ te hebben vertoefd, alwaar ondermeer Somaliërs zouden wonen (cgvs p. 18). Na uw één tot tweejarig verblijf in het centrum te Libie, zou u elke maand nog een tweetal keer – telkens op vrijdag - naar daar zijn afgezakt, dit om met de andere Somaliërs te spreken en naar elkaars situatie te polsen (cgvs p. 18-23). U had aldus ruimschoots de kans om bij andere Somaliërs uw licht op te steken voor wat betreft de situatie in Mogadishu en bij uitbreiding te Somalie in 1995 en overigens ook omtrent de latere actuele en huidige situatie aldaar. Het feit dat u dit hebt nagelaten te doen, meer nog, dat u zelfs een sterke desinteresse vertoonde in dit kader, wijst er alleen maar op dat u nooit in Mogadishu en Somalie hebt gewoond.**

Er kan verder nog worden gesteld dat er ook aan uw beweerde Somalische nationaliteit geen enkel geloof kan worden gehecht.

Vooreerst is het ten zeerste opmerkelijk dat u verklaart niet te weten waar uw beide ouders zouden zijn geboren, u denkt in Somalie, u weet dit evenwel niet zeker, ze zouden u dat niet hebben verteld (cgvs p. 14). U slaagt er verder ook niet in enig Somalisch identiteitsdocument voor te leggen, noch op uw naam noch op naam van uw ouders. Gevraagd naar of uw ouders enige Somalische identiteitsdocumenten in hun bezit hadden, vermoedt u dat ze dit wel degelijk hadden (cgvs p. 15). Vervolgens zou uw vader naar uw mening dan weer wel een Somali paspoort hebben gehad, u weet evenwel niet waar het paspoort zich bevindt, uw vader hield het immers bij zich, toen hij stierf hebt u gekeken doch u vond niets, geen geld en geen paspoort (cgvs p. 17-18). Uzelf zou nooit enig Somalisch identiteitsdocument op uw naam hebben gehad (cgvs p. 13). **Ook documenten teneinde uw verblijf en dat van uw vader te Libie – als zijnde een voorgehouden Somalische vluchteling aldaar – te staven, weet u niet voor te leggen.** In Libie waren u en uw vader immers enkel en alleen in het bezit van een kaart van de UN en een ‘Bidago’ (verblijfsvergunning), u kan deze documenten evenwel wederom niet voorleggen (cgvs p. 22). U zou uw ‘Bidago’ hebben achtergelaten in de plaats waar uw vader stierf, een kopij zou u niet in uw bezit hebben (cgvs p. 22). U werd vervolgens gewezen op belang van het voorleggen van identiteitsdocumenten, dit teneinde uw verklaringen als Somalische vluchteling in Libie te kunnen staven, waarop u het volgende antwoordde: “Ja, maar door de dood van vader en de andere problemen, het kwam niet in me op om naar documenten te zoeken” (cgvs p. 22). Verder zou er niemand zijn die u de documenten kan overmaken, u contacteerde immers de mensen te Libie niet, sommigen zouden eveneens vertrokken zijn (cgvs p. 22). Gevraagd of u het niet zou kunnen proberen, stelt u dan weer plots dat u het wel degelijk probeerde, de meeste mensen die u kende die er waren, zijn evenwel weg (cgvs p. 22). **U zou dan ook geen enkel document – ten bewijze van uw voorgehouden Somalische nationaliteit noch uw verblijf te Somalie en uw verblijf als beweerde Somalische vluchteling te Libie - kunnen voorleggen (cgvs p. 22).**

Verder vertoont u eveneens een zeer groot gebrek aan algemene kennis omtrent uw beweerde land van herkomst en het land waarvan u beweert de nationaliteit te bezitten, in casu Somalie. U geeft aan dat er te Somalie – bij uw vertrek in 1995 op zevenjarige leeftijd – gevechten aan de gang waren aldaar, de burgeroorlog zou naar uw mening in 1991 zijn begonnen (cgvs p. 8).

Gevraagd wie er op dat moment de President van Somalie was, stelt u eerst “de Somali President? Het was de Somali President”, om vervolgens “de President van Somalie, hij vertrok tijdens de gevechten”, te antwoorden (cgvs p. 8). Nogmaals gevraagd naar de naam van de toenmalige President, komt u dan toch plots bij Mohamed Siad Barre uit (cgvs p. 8), de clan zou u dan weer niet weten. Gevraagd wie er na Siad Barre President van Somalie werd, ontkent u wederom dit te weten (cgvs p. 8). Gepolst naar wie er nu de President van Somalie betreft, stelt u het volgende: “Ik weet het niet. Ik volgde het niet op. Zijn naam is Abdullahi, ik gok op Abdullahi” (cgvs p. 9). Er kan hierbij worden opgemerkt dat de huidige Somalische President inderdaad luistert naar de naam Mohamed Abdullahi Farmajo (zie info administratief dossier). Buiten Abdullahi zou u niets meer weten, u zou tevens geen enkele andere Somali President kunnen benoemen, buiten Siad Barre (cgvd p. 8). U gevraagd of vandaag de dag de burgeroorlog in Somalie nog steeds aan de gang is, ontkent u dit te weten, maar als u de tv opzette, zag u dat er gevechten waren in sommige plaatsen, maar nu zou de overheid er geboren zijn (cgvs p. 9). Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat u geen enkele naam van een President van Somalie – behalve Siad Barre en de vage naam Abdullahi – zou kunnen benoemen en u niets zou weten voor wat betreft de huidige situatie omtrent uw voorgehouden land en of de burgeroorlog nog steeds aan de gang zou zijn te Somalie – het land waarvan u beweert de nationaliteit te bezitten en waar u vanaf uw geboorte tot zevenjarige leeftijd pretendeert te hebben gewoond -, temeer daar u zelf aangeeft te Libie over een tv te hebben beschikt en de situatie te Somalie wel degelijk te hebben opgevolgd. U keek immers in Libie naar de televisie, u keek naar waarover ze spraken gelijk in de wereld, ze spraken over de gevechten in Somalie kort, of er hongersnood is, overal in de wereld (cgvs p. 9). Evenwel was er volgens uw eigen verklaringen ook een programma genaamd ‘Universal’, dit betreft een programma waarin men praat over het land Somalie, over wat er gebeurt aldaar en de problemen (cgvs p. 9). Het was geen dagelijks programma, evenwel als er problemen waren te Somalie, vond er een uitzending plaats, u keek wel degelijk naar dit programma dat handelde over Somalie (cgvs p. 9). U ermee geconfronteerd dat u te Libie naar een programma keek - handelend over de situatie in Somalie - doch u niets over de actuele situatie te Somalie weet en u zelfs de namen van de Presidenten van Somalie niet zou kennen, stelt u het volgende: “Wat ik leuk vond om te bekijken, was over gevechten in het verleden, wat ik bekeek op tv was een advertentie over zakenplaatsen, zoals geld transfers of hotels” (cgvs p. 9). U ermee geconfronteerd dat u toch ook bitter weinig kon vertellen over de gevechten in het verleden in Somalie, luidt uw antwoord als volgt: “Ze zeggen u de namen van het gevecht niet, het gevecht is tussen twee groepen, ik was toen buiten, ik was niet zelf in de stad. Dus ik kon er niets mee doen. Gewoon enkel kijken met mijn ogen” (cgvs p. 9). U vult aan, zelfs indien ze de namen wel zouden hebben vermeld, u verliet het land toen u jong was (cgvs p. 9).

Uw beweerde Somalische nationaliteit wordt verder in ernstige mate ondermijnd door uw zeer ontoereikende clankennis. Hoewel u er wel in slaagt de Somalische hoofdc clans Hawiye en Darod te noemen (cgvs p. 23), kan u als zijnde subclans van Hawiye enkel Abgal en Habr Gedir weergeven (cgvs p. 23). Van Darod zou u dan weer geen enkele subclan kunnen aangeven, uw vader zei enkel tegen u Darod, hij vernoemde tegen u enkel Darod en Hawiye, hij vertelde u dat Hawiye zou bestaan uit Abgal en Habr Gedir (cgvs p. 23). U zou dan ook geen andere subclans van Hawiye kennen (cgvs p. 24). Gepolst naar andere grote clans van Somalie – behalve Hawiye en Darod – moet u wederom het antwoord schuldig blijven (cgvs p. 23). Gevraagd naar andere Somali clans in het algemeen, kaatst u eerst de bal terug, vragend “zoals mijn clan?”, om vervolgens aan te geven dat er veel clans zijn, doch dit zouden de enige zijn die u zou kennen (cgvs p. 23). U nogmaals gevraagd of u geen enkele andere naam van een andere clan kent, bevestigt u dit (cgvs p. 23). **Ook de kennis van uw eigen clanlijn blijkt zeer miniem te zijn.** U gevraagd naar uw volledige clanlijn, stelt u immers het volgende: “Mezelf? Ik weet het niet, ik weet dat ik Tumul ben, dan Reer Cisman” (cgvs p. 23). Gevraagd naar uw volledige lijn volgens Tumul, ontkent u dit te weten, het werd u niet gezegd, u bent enkel zeker dat uw clan Tumul is (cgvs p. 23). Uw clanlijn volgens uw naam zou dan weer naar uw mening enkel en alleen de opvallend korte lijn “A.. I. D.” betreffen (cgvs p. 23), dat zou alles zijn, dat betreft uw volledige clanlijn. Er kan hierbij worden opgemerkt dat het voor Somaliërs belangrijk is om hun afkomst te kennen, veel Somaliërs kunnen dan ook een lange lijst van mannelijke voorvaders opsommen, dit vormt immers een centraal onderdeel van hun orale cultuur en laat hen toe om nauwkeurig hun plaats in de samenleving te bepalen (zie info administratief dossier). In 2002 schreef een expert voor The International Dalit Solidarity Network dat vanaf jonge leeftijd aan kinderen hun stamboom wordt aangeleerd. De geschiedenis van de familieclan en de relatie met andere clans wordt vaak opnieuw verteld doorheen de levensjaren. In 2012 schreef Landinfo dat Somalische bronnen stelden dat kennis over de clan en de afkomst nog steeds groot is, zowel bij volwassenen als bij jongeren. De Swedish Migration Board stelt dat alle bronnen die ze raadpleegden het erover eens zijn dat elke Somaliër een aantal generaties kan opsommen (van hun abtirsimo en abtirsiiin, ofwel stamboom of afkomst). Kinderen leren vanaf ongeveer vier - vijf jaar hun abtirsimo/abtirsiiin. Een kind kent als hij vier – vijf jaar is behalve zijn naam ook de generatie drie en vier en vanaf die leeftijd leert het kind over zijn clan.

In het begin leren de kinderen aldus ongeveer vijf generaties om er later meer en meer te leren. Rond de leeftijd van acht-negen kennen kinderen vaak hun hele abtirsiimo/abtirsiin. Ouders pronken gewoonlijk trots met de kennis van hun kind over zijn clanlijn. Hoe verder terug een kind zijn voorvaders kent door de generaties, hoe meer het kind en zijn familie als beroemd worden aanzien en (geacht worden) invloedrijke contacten te hebben (info toegevoegd aan administratief dossier). **Het is aldus ten eerste ongeloofwaardig dat u – als zijnde van beweerde Somalische nationaliteit – niet verder zou geraken dan ‘A. M. I. D.’ voor wat betreft uw clanlijn volgens uw naam, dit ondermijnt aldus verder in ernstige mate uw voorgehouden Somalische nationaliteit.** U geeft verder aan dat Tumul verdeeld zou zijn in, meer bepaald Reer Cisman en Isse Adde, u denkt niet dat Tumul noch Reer Cisman verder zijn verdeeld (cgvs p. 23). Er kan hierbij worden opgemerkt dat – volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de Tumul uit volgende onderverdelingen bestaat: “Reer Cusman, Oisse Adde, Cumar, Warabeeye, Galgalo, Reer Cumbuure en Reer iidle” (zie info administratief dossier). **Het is aldus ten eerste opmerkelijk dat u slechts twee onderverdelingen – Reer Cisman en Isse Adde – van de Tumul zou weten op te sommen.** Gevraagd naar alles te vertellen wat u weet over uw beweerde etnie Tumul, geeft u het volgende aan: “Toen de gevechten begonnen, ik was jong. Ik gaf niet veel interesse in de clans, er zijn mensen die het leuk vinden over clans te spreken” (cgvs p. 24). U vult aan, stellend dat je kan gedood worden, er zijn jongens die vechten over clan zaken, ze staken een mes in elkaar (cgvs p. 24). Nogmaals gevraagd alles te vertellen over uw beweerde etnie Tumul, luidt uw antwoord als volgt: “Meeste leden van de clan, als ze in Europa zijn, ze noemen hun clan zelfs niet, ik weet niet of dat gerelateerd is of niet” (cgvs p. 25). U vult aan dat Tumul hun niet als dusdanig benoemen, gezien ze anders gedood kunnen worden, u zou evenwel niet weten waarom Tumul zou worden gedood (cgvs p. 24). U wederom de kans geboden om alles te vertellen over Tumul, geeft u het volgende aan: “Ik ben zelf Tumul, nadat ik aankwam in Europa, ik zag dat mijn clan niet hetzelfde is als andere clans, als ik iemand belde via de telefoon, de telefoon werd opgehangen. Sommige van de clanleden identificeren zich niet als van die clan afkomstig” (cgvs p. 24). U een allerlaatste kans geboden om de vraag te beantwoorden, stelt u het volgende: “We wonen in Mogadishu, nadat ik met vader vertrok uit Mogadishu, vader werkte in de fabriek, hij werkte er, als ik het woord Tumul opvolgde, wat het woord betekent, ik kwam te weten dat het betekent, een grote naald (tolk: nagel, om schoenen te maken), grote messen, kookpot en veel andere zaken. Vader deed zulke zaken. In Somalië leef je altijd in vrees, als ze u vragen van welke clan je bent en je zegt Tumul, er is een risico dat je vermoord wordt” (cgvs p. 24). Verder zou u niets meer kunnen vertellen over Tumul, enkel dat ze metaal stukken doen, dat is alles wat u weet, u was jong (cgvs p. 24). Tenslotte gevraagd naar de clans woonachtig te Mogadishu, stelt u vooreerst het niet te weten, om vervolgens aan te geven “je kan het Hawiye noemen” (cgvs p. 24). Gevraagd naar welke subclans van Hawiye, ontkent u eerst wederom dit te weten, om dan Habr Gedir en Abgal te noemen (cgvs p. 24).

Uw bewering dat u uw geboorteplaats Mogadishu op jonge leeftijd (zeven jaar) heeft verlaten, is niet afdoende om de hogervermelde (en talrijke) onwetendheden te verklaren en te verantwoorden. Het betreft immers essentiële elementen (herkomst van uw ouders, familie van uw ouders, clan, leefomgeving, ...) die de basis vormen van iemands identiteit en levensgeschiedenis. Bovendien kan van iemand met een bepaalde nationaliteit worden verondersteld dat hij zich ook na het verlaten van zijn beweerde land van oorsprong verder informeert over (de situatie in) dat land, hetzij via familie en kennissen, hetzij via andere informatiekanalen.

Gezien voorgaande opmerkingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw vermeende geboorteplaats Mogadishu te Somalië, uw voorgehouden verblijf aldaar tot zevenjarige leeftijd en uw beweerde Somalische nationaliteit. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf te Libië als Somalische vluchteling uit Mogadishu.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn van de stad Mogadishu behorend tot het land Somalië en daadwerkelijk over de Somalische nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 28 februari 2019 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

U gaf verder evenmin enige aanwijzing van een andere nationaliteit. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal aflegde, kan evenmin de hierboven geformuleerde conclusies wijzigen. Dat u de Somalische taal machtig bent, vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit. Deze taal wordt immers niet alleen in Somalië zelf gesproken, maar komt eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden van Somalië voor, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenya.

Ten slotte legde u geen documenten voor ter bevestiging van uw identiteit of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 april 2019 een schending aan van “artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, van artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming(herschikking), van het beginsel dat het bestuursorgaan verplicht is een beslissing te nemen op basis van alle elementen van de oorzaak”.

Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal op geen enkel moment het verblijf, de mishandeling en de vluchtelingenstatus van verzoeker in Libië ter discussie stelt. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 19 juli 2018 (RvV 19 juli 2018, nr. 207.002), waaruit volgens hem volgt dat “het feit dat aan verzoeker in Libië de vluchtelingenstatus werd toegekend, leidt tot een vermoeden van vervolging in Somalië”.

Hij wijst op artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming(herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn) en het arrest M.M. van het Hof van Justitie van de Europese Unie, 22 november 2012, zaak C-277/11.

Verzoeker wijst op zijn verklaringen over zijn legaal verblijf in Libië. Hij stelt dat hij in detail heeft uitgelegd *“hoe het Centrum van de Verenigde Naties in Tripoli functioneert, welk soort bijstand (geld, huisvesting) wordt verleend (of niet omwille van de massa van de personen die tegelijkertijd om bijstand vragen), de formaliteiten die moeten worden vervuld om een verblijfsvergunning te verkrijgen (vluchtelingenstatus, Bidago), wat deze verblijfsvergunning hem in staat stelde om te doen, de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, de opgenomen vermeldingen in de verblijfsvergunning”*.

Hij stelt vast dat de bestreden beslissing niet ontkent dat verzoeker met zijn vader in het *“United Nations Center”* in Tripoli heeft gewoond. Hij meent dat het de verantwoordelijkheid van de commissaris-generaal was om contact op te nemen met UNHCR om bevestiging te krijgen van de vluchtelingenstatus van verzoeker, gezien dit voor de commissaris-generaal *“veel gemakkelijker”* is.

Verzoekers onwetendheid over Mogadishu wijt hij aan zijn *“bijzonder kwetsbare profiel”*, met name zijn beperkte scholing, het feit dat hij slechts 7 jaar was en *“nog geen onderscheidingsvermogen”* had toen hij Somalië verliet en dat hij tijdens zijn verblijf in Libië meermaals gearresteerd en mishandeld werd, *“wat een grote invloed heeft gehad op zijn geestelijke gezondheid”*. Verzoeker verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde artikelen (*“Human Rights Watch, Libya: Nightmarish Detention for Migrants, Asylum Seekers, 21 januari 2019”* en *“Amnesty International, “Stop gruwel voor vluchtelingen en migranten in Libië”*).

Verzoeker stelt dat hij *“psychisch verstoord”* is, wat volgens hem *“sterk voelbaar was tijdens zijn hoorzitting bij het CGVS”*. Hij stelt de vragen vaak niet begrepen te hebben, wat te wijten zou zijn aan *“zijn posttraumatische stressstoornis, zijn psychologische problemen en een gebrek aan scholing”*.

Hij voert aan dat het feit dat hij niet in staat is de reden voor zijn vlucht uit Somalië nader toe te lichten, irrelevant is, *“aangezien hij de vluchtelingenstatus in Libië heeft gekregen, hetgeen door het CGVS niet als zodanig wordt betwist”*. Verzoeker verwijst hierbij opnieuw naar het arrest van de Raad van 19 juli 2018 (RvV 19 juli 2018, nr. 207.002).

Verzoeker verwijst naar de zaak *“Singh e.a. t. België”* van 2 oktober 2012 van het EHRM, *“die sterk op de onderhavige zaak lijkt”*. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal niet onderzocht of verzoeker gevaar liep in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In nog meer ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“Human Rights Watch, Libya: Nightmarish Detention for Migrants, Asylum Seekers, 21 januari 2019”* en *“Amnesty International, “Stop gruwel voor vluchtelingen en migranten in Libië”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekers de bescherming van dit land niet kunnen inroepen of indien ze geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

2.4.2. Verzoeker legt geen enkel stuk voor ter staving van zijn identiteit of nationaliteit. Hij werd geboren in Mogadishu, maar beschikt niet over een geboorteakte. Tijdens zijn eerste levensjaren in Mogadishu liep hij school, ging hij naar de Koranschool en werd hij gevaccineerd (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 11), maar ook hiervan heeft verzoeker geen (begin van) bewijs. Hoewel zijn vader over een Somalisch paspoort zou hebben beschikt, stelt verzoeker dat hij dit na diens overlijden niet heeft teruggevonden (notities, p. 17-18). Hij legt geen enkel stuk neer dat de beweerde Somalische nationaliteit van zijn ouders kan staven, terwijl hij zelf verklaarde dat er niemand zonder documenten was in Somalië *“toen er nog een overheid was”* (notities, p. 15). Verzoeker verklaarde in Libië steeds een UN-kaart en een verblijfsvergunning te hebben gehad (notities, p. 22), maar laat na deze stukken voor te leggen. Hierover verklaarde verzoeker overigens aanvankelijk dat hij niemand in Libië contacteerde om stukken op te sturen (notities, p. 22) om dan later te stellen dat hij dit wel probeerde maar dat de meeste mensen uit Libië vertrokken waren (notities, p. 22).

2.4.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn verzoek bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekers voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Het bezit van een nationaliteit van een land waar men slechts als jong kind heeft verbleven, kan in die zin ook met overtuigende elementen en gegevens worden aangetoond. Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar, maar het geheel van de verklaringen moet wel de aannemelijkheid aantonen van zijn beweerde Somalische afkomst en nationaliteit en van zijn 23-jarig legaal verblijf als Somaliër in Libië.

2.4.4. Vooreerst weet verzoeker zijn afkomst en kindertijd in Mogadishu geenszins aannemelijk te maken. Indien verzoeker slechts 7 jaar was en volgens het verzoekschrift *“nog geen onderscheidingsvermogen”* had toen hij Somalië verliet, waardoor inderdaad geen doorgedreven kennis van de stad, de wijken en bepaalde routes verwacht kan worden, ziet de Raad niet in waarom verzoeker nalaat om coherent zijn eigen levenservaringen in Mogadishu weer te geven. Noch een gebrek aan onderscheidingsvermogen, noch een beperkte scholing kan verklaren waarom verzoeker aanvankelijk meermaals antwoordde niet te weten of er tijdens zijn kindertijd in Mogadishu nog andere familie daar woonde (notities, p. 6) om dan later tijdens het persoonlijk onderhoud te vertellen dat zijn vader 4 zussen en 3 broers had en dat zijn moeder broers had, die allen in Mogadishu zouden hebben gewoond (notities, p. 10-11). Het feit dat verzoeker deze familieleden onvermeld liet toen hem gevraagd werd naar zijn leven in Mogadishu, maar deze later wel in een andere context aanhaalde, wijst erop dat verzoekers verklaringen over zijn kindertijd in Somalië niet oprecht en doorleefd zijn. Nog daargelaten of verzoeker dit zelf zou moeten herinneren, is redelijk aan te nemen dat verzoeker met zijn vader gesproken heeft over hun verleden in Somalië, hun familie en de redenen van hun vertrek. De Raad wijst er op dat verzoeker een 31 jarige volwassen man is en dus al vele jaren zelfstandig zijn leven leidt en kan leiden.

2.4.5. Aldus doen verzoekers onwetendheid over de reden waarom hij op 7-jarige leeftijd in 1995 samen met zijn vader Mogadishu verliet (notities, p. 7), volgens verzoeker omwille van gevechten waarover hij verder niks weet (notities, p. 6-8), en zijn uitdrukkelijke desinteresse in het verdere verloop van die gevechten (notities, p. 7) afbreuk aan zijn beweerde afkomst en vlucht uit Mogadishu.

Verzoekers jonge leeftijd bij het verlaten van Mogadishu en zijn beperkte scholing kunnen niet verschonen waarom hij heeft nagelaten zou hebben zich bij zijn vader of bij andere Somaliërs in Libië, te informeren over het gevecht waarvoor hij beweerdelijk zijn land is ontvlucht.

2.4.6. Hoewel verzoeker verklaarde in Libië tv te hebben gekeken, onder meer naar een programma specifiek over Somalië (notities, p. 9), vertoonde hij tevens een frappant gebrek aan algemene kennis over zijn beweerd geboorteland. Zo kon hij slechts twee presidenten noemen (notities, p. 8-9), wist hij niet of de burgeroorlog waarvoor hij beweerdelijk het land ontvluchtte nog bezig is (notities, p. 9) en was hij evenmin op de hoogte van de (veiligheids)situatie in Mogadishu (notities, p. 9). Verzoekers onwetendheid is des te opvallender gezien hij aangaf in Libië eerst 1-2 jaar te hebben verbleven in het 'United Nations Center', waar ook andere Somaliërs zouden wonen (notities, p. 18), en hij later nog een terugging om met de andere Somaliërs te spreken en naar elkaars situatie te polsen (notities, p. 18-23).

2.4.7. Verzoekers gebrekkige klankennis ondermijnt verder zijn beweerde Somalische afkomst en nationaliteit. Gevraagd naar Somali-clans kon hij enkel de hoofdc clans Hawiye en Darod noemen (notities, p. 23), maar kende hij er geen andere (notities, p. 23). Van Hawiye wist hij slechts twee subclans te noemen (notities, p. 23) en van Darod geen enkele subclan (notities, p. 23). Hij kon evenmin aangeven welke clans woonachtig zijn in Mogadishu (notities, p. 24). Gevraagd naar zijn eigen clanlijn geraakte verzoeker niet verder dan "A. M. I. D." en kende hij slechts twee onderverdelingen van de Tumul (notities, p. 23). Ook deze onwetendheden kunnen niet verklaard worden door verzoekers vertrek uit Somalië op 7-jarige leeftijd of door zijn beperkte scholing. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat alle Somaliërs leren over hun clanlijn, geschoold of niet, gezien dit een centraal onderdeel vormt van hun orale cultuur. Volgens deze informatie leren Somalische kinderen al van 4-5 jarige leeftijd over de verschillende generaties van hun clanlijn en kennen ze op 8-9 jarige leeftijd hun hele clanlijn. Gezien de gestructureerde clancontacten het sociaal en economisch leven bepalen in de Somali-samenleving en de kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten, is het geheel ongeloofwaardig dat verzoeker volgens zijn verklaringen niet geïnteresseerd was in clans, dat er onder de Somali in Libië niet veel over clans wordt gesproken en dat verzoeker pas in Europa geconfronteerd werd met het feit dat zijn clan, de Tumul, als minderwaardig beschouwd wordt (notities, p. 23-24). Indien verzoeker werkelijk tot de Tumul zou behoren, zou hij dit van jongs af aan hebben ervaren, eerst in Mogadishu waar hij als kind woonde en schoolliep, en later in Libië toen hij nog veelvuldig in contact kwam met andere Somaliërs (notities, p. 18-23). Uit verzoekers verklaringen kan dan ook enkel een gehele onbekendheid met de Somalische clanstructuur blijken en voorts kan niet blijken dat hij door andere Somaliërs werd behandeld als Tumul. Immers nog daargelaten verzoekers desinteresse in zijn clan, kan niet worden ingezien waarom alle andere Somaliërs deze zelfde desinteresse zouden delen en aldus handelen.

2.4.8. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op verzoekers verklaringen over zijn legaal verblijf in Libië en op het feit dat hij *"de vluchtelingenstatus in Libië heeft gekregen, hetgeen door het CGVS niet als zodanig wordt betwist"*, wat volgens hem *"leidt tot een vermoeden van vervolging in Somalië"*, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn asielprocedure geenszins eenduidig kon aangeven of hij in Libië over de vluchtelingenstatus beschikt. Zo liet hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken én op het Commissariaat-generaal optekenen nooit eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (verklaring DVZ, vraag 22; notities, p. 4). Over de Bidago verklaarde hij eerst dat erop vermeld stond dat hij vluchteling was (notities, p. 20) om dit dan later te ontkennen en te stellen: *"Bidago is een document zoals een paspoort, als je komt naar het land met een paspoort, het is afgegeven voor u zodat je kan blijven"* (notities, p. 21). Gevraagd hoe hij de Bidago verkreeg, antwoordde verzoeker: *"Je toont uw foto. [...] Je woont in de stad."* (notities, p. 22). Hij verklaarde dat de kaart bedoeld is voor *"Somali's die er aankomen, mensen die er wonen"* en dat het een document is *"waarmee je geïdentificeerd kan worden als vluchteling"* (notities, p. 22). Hieruit kan geenszins blijken dat verzoeker en/of zijn vader bij aankomst in het 'United Nations Center' te Libië ondervraagd werden over de redenen van hun nationaliteit en vluchtedenen en dat ze na een grondige beoordeling hiervan de vluchtelingenstatus kregen. Naast verzoekers incoherente verklaringen over deze Bidago/verblijfskaart, herhaalt de Raad dat verzoeker dienaangaande alleszins geen bewijs voorlegt en daarenboven tegenstrijdige verklaringen aflegt over het proberen opsporen ervan (notities, p. 22). Bijgevolg kan niet - onder verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn of het arrest M.M. van het Hof van Justitie van de Europese Unie, 22 november 2012, zaak C-277/11 - van de commissaris-generaal verwacht worden dat hij contact opnam met UNHCR om bevestiging te krijgen van de vluchtelingenstatus van verzoeker, zoals het verzoekschrift aanvoert, te meer uit verzoekers verklaringen vooral in tegendeel kan blijken dat hij geen dergelijke status heeft en bovendien niet eens verzoekers herkomst uit Somalië aannemelijk

wordt gemaakt. Het is verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. De onderzoeksplicht van de commissaris-generaal strekt zich enkel uit tot de door de asielzoekers aangebrachte elementen, context en documenten.

2.4.9. Wat betreft de stelling in het verzoekschrift dat hij tijdens zijn verblijf in Libië meermaals gearresteerd en mishandeld werd, waarvoor verwezen wordt naar de bij het verzoekschrift gevoegde "*Human Rights Watch, Libya: Nightmarish Detention for Migrants, Asylum Seekers, 21 januari 2019*" en "*Amnesty International, 'Stop gruwel voor vluchtelingen en migranten in Libië'*", kan de Raad enkel vaststellen dat de Raad de situatie van migranten en asielzoekers in Libië niet betwist. Deze algemene informatie is onvoldoende om verzoekers concrete situatie aan te tonen. Verzoeker laat manifest na zijn herkomst en nationaliteit aannemelijk te maken, noch toont hij aan waar en wanneer hij in Libië zou geweest zijn en onder welke omstandigheden. Hoe dan ook dient verzoekers vrees te worden onderzocht ten aanzien van Somalië, het land waarvan hij beweert - maar niet aantoon - de nationaliteit te bezitten.

2.4.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat verzoeker "*psychisch verstoord*" is en er gewezen wordt op "*zijn posttraumatische stressstoornis*" en "*zijn psychologische problemen*", stelt de Raad vast dat verzoeker tot op heden heeft nagelaten enig medisch of psychologisch bewijs neer te leggen van zijn beweerde psychologische problemen. In tegenstelling tot de bewering in het verzoekschrift dat zijn problematische geestestoestand "*sterk voelbaar was tijdens zijn hoorzitting bij het CGVS*" en hij de vragen vaak niet begreep, kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins blijken dat hij niet in staat was om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift niet welke vragen voor hem onduidelijk bleven. Hij toont dan ook niet aan dat zijn beweerde maar niet geattesteerde "*posttraumatische stressstoornis*" en "*psychologische problemen*" hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat voorgaande vaststellingen onverkort blijven.

2.4.11. Betreffende de verwijzing naar de zaak "*Singh e.a. t. België*" van 2 oktober 2012 van het EHRM, kan de Raad verzoeker geenszins bijtreden waar hij meent dat deze zaak "*sterk op de onderhavige zaak lijkt*". In het arrest "*Singh et autres c. Belgique*" van 2 oktober 2012 van het EHRM werd België veroordeeld in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd. Dit arrest stelt dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. *In casu* legt verzoeker geen enkel document neer tijdens zijn asielprocedure, laat staan een document dat twijfels zou kunnen wegnemen over zijn voorgehouden Somalische nationaliteit.

2.4.12. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoon noch aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Somalië.

2.5.2. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Somalië niet aantoont, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

2.5.3. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reël risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reël risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK